

Η σειρά
κυκλοφορεί
σε **21** χώρες
20.000.000
αντίτυπα

Λιζ Κέσλερ

Η
Εμιλι Γ.

Βιβλίο 6

και το Καράβι
των Χαμένων
Ψυχών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EMILY WINDSNAP AND THE SHIP OF LOST SOULS

Από τις Εκδόσεις Orion Children's Books, Λονδίνο 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Έμιλι Γ. και το Καράβι των Χαμένων Ψυχών**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Kessler

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Natacha Ledwidge, Sarah Gibb

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:

Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Liz Kessler, 2015

© Εικονογράφησης: Natacha Ledwidge, 2012, Sarah Gibb, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1863-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1864-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Λιζ Κέσλερ

Η
Ερμιλι Γ.
Βιβλίο 6

και το Καράβι
των Χαμένων
Ψυχών

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε κάποια
που ήταν φίλη και υπέροχη καλλιτέχνης,
και που αγαπούσε και σεβόταν τη θάλασσα
πιο πολύ από τους περισσότερους.

«Κάθε στιγμή περνάει μόνο μία φορά, τα χρώματα
εξελίσσονται συνεχώς, αλλά η σχέση ανάμεσα
στη θάλασσα και τη στεριά είναι αιώνια».

Λούσι Μπρέι, 1974-2014

Δες το στη σιωπηλή θάλασσα,
Αυτό το πλοίο σαν πνεύμα!
Μπήκε στην πραγματικότητα ενός ονείρου,
Σαν να βιάδιζε στον αέρα.
Κανείς δεν μπορεί να πει
από ποιο κανάλι ή κόλπο σάλπαρε,
αν ήταν νύχτα ή μέρα.
Το κοιτάζουν σαν χαμένο όραμα
Πάνω από τη λήθη της θάλασσας.

Από το *Πλοίο Φάντασμα*
του Ρόμπερτ Κρόφορντ (1868-1930)

1

Πρώτη Γυμνασίου. Δεύτερη εβδομάδα. Πρώτη Εργασία. *Τι έκανα στις καλοκαιρινές μου διακοπές.*

Μάσησα την άκρη του στιλό μου και προσπάθησα να σκεφτώ κάτι που δε θα έκανε τον κύριο Ρόλινς, τον καινούργιο μου δάσκαλο, να πιστέψει ότι την είχα επινοήσει την ιστορία.

Κάτι μου έλεγε ότι αν έγραφα «Πήγα διακοπές σε μια παγωμένη χώρα, όπου βρήκα τις χαμένες αναμνήσεις των ανθρώπων σε μια μαγική λίμνη, βοήθησα τον μοχθηρό αδελφό του Ποσειδώνα να ξεπαγώσει, τον μετέτρεψα σε βουνό και τελικά έσωσα το μέλλον του κόσμου», ίσως να μου έβαζε κάτω από τη βάση με την υποσημείωση «Ο σκοπός ήταν να γράψεις κάτι πραγματικό, όχι φανταστικό» με κόκκινο στιλό.

Έτσι, αποφάσισα να γράψω για τα γενέθλιά μου. Έγινα δεκατριών στις τέσσερις Σεπτεμβρίου, λίγο πριν γυρίσουμε στο σχολείο. Ναι, ξέρω, δείχνω πολύ μικρότερη. Είμαι η μεγαλύτερη στην τάξη μου αλλά και η πιο μικροκαμωμένη. Πράγμα που είναι λίγο παράξενο. Όχι τόσο παράξενο όσο όλα τα άλλα στη ζωή μου, βέβαια. Και αυτή η τελευταία χρονιά ήταν λίγο διαφορετική απ' ό,τι συνήθως, καθώς ανακάλυψα ότι ήμουν γοργόνα, ελευθέρωσα τον μπαμπά μου από μια φυλακή στη θάλασσα, κινδύνεψα να με κάνει λιώμα ένα θαλάσσιο τέρας και έζησα περίπου ένα εκατομμύριο περιπέτειες στον ωκεανό. Α, και απέκτησα αγόρι!

Και όλα αυτά σήμαιναν ότι όταν ήρθαν τα γενέθλιά μου ήμουν κάτι παραπάνω από έτοιμη να τα γιορτάσω.

Ξεκίνησα να γράφω για το πάρτι γενεθλίων μου και να αναρωτιέμαι τι θα έκανα αν τώρα ήμουν στο Σχολείο για Γοργόνες στο Σίπροκ, αντί για το Γυμνάσιο Μπράιτπορτ.

Από τότε που επιστρέψαμε στο Μπράιτπορτ, οι γονείς μου κι εγώ συζητούσαμε για εβδομάδες για το πώς θα κανονίζαμε το θέμα του σχολείου. Όταν είσαι μισή άνθρωπος και μισή γοργόνα, αποφάσεις σαν αυτές είναι πιο δύσκολες απ' ό,τι για τους περισσότερους ανθρώπους.

Τελικά βρήκαμε μια λύση λίγο προτού ξεκινήσει το τρίμηνο. Η συμφωνία ήταν ότι θα πήγαινα σε ένα «κανονικό» σχολείο (ο όρος ήταν της μαμάς, όχι δικός μου – η μαμά είναι ο ολόκληρος άνθρωπος στην οι-

κογένεια) από τη Δευτέρα μέχρι την Πέμπτη. Και επειδή «δε φαίνεται να συμβαίνει τίποτα χρήσιμο σε αυτό το σχολείο τις Παρασκευές» (φράση του μπαμπά, όχι δική μου – εκείνος είναι ο γοργονάντρας που θα ήθελε να μαθαίνω τραγούδια των σειρήνων και ωκεάνιους ρυθμούς κάθε μέρα) θα πήγαινα στο σχολείο για γοργόνες τις Παρασκευές και τα Σάββατα. Στο Σίπροκ έχουν σχολείο τα πρωινά του Σαββάτου, κι έτσι τουλάχιστον θα περνούσα δύο μέρες την εβδομάδα εκεί.

Δεν ήταν η τέλεια λύση, αλλά προς το παρόν κρατούσε και τους τρεις μας χαρούμενους. Τουλάχιστον, η μαμά και ο μπαμπάς ήταν χαρούμενοι. Όσο για μένα, δεν ήμουν και τόσο σίγουρη. Κάθε φορά που καθόμουν στα μαθήματα και έκανα πράγματα όπως το να γράφω εκθέσεις για το τι είχα κάνει στις καλοκαιρινές μου διακοπές, ευχόμουν να ήμουν με την καλύτερή μου φίλη –και ολόκληρη γοργόνα– τη Σόνα, να μαθαίνω για σειρήνες και ναυάγια ή για το πώς να φτιάχνω ένα τραμπολίνο με σκοινί ψαρέματος ή τα εκατό άλλα πράγματα που είχα μάθει στον ωκεανό.

Το πρόβλημα ήταν ότι όταν ήμουν στο Σίπροκ περνούσα τον περισσότερο χρόνο μου ανησυχώντας για όλα αυτά που έχανα στο Μπράιτπορτ! Η Μάντι Ράστον –που κάποτε ήταν εχθρός μου και τώρα ήταν καλή μου φίλη– με ενημέρωνε πάντοτε, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Βλέπετε, ο μπαμπάς είχε δίκιο. Δε συνέβαινε ποτέ τίποτα χρήσιμο τις Παρασκευές, αλλά ήταν η μέρα που τα παιδιά διασκεδάζαν περισσότερο από όλες τις άλλες μέρες.

Από όποια πλευρά κι αν το έβλεπτα, φαινόταν ότι κάτι έχανα. Το μοναδικό θετικό στοιχείο ήταν ότι καθώς ο Ααρών, το αγόρι μου, είναι μισός γοργονάνθρωπος, σαν εμένα, είχε το ίδιο πρόγραμμα. Πράγμα που σήμαινε ότι βρισκόταν στο ίδιο μέρος μ' εμένα, όποια μέρα της εβδομάδας κι αν ήταν. Και έπρεπε να το παραδεχτώ, αυτό έκανε τα πάντα να φαίνονται καλύτερα.

«Παιδιά, το κουδούνι θα χτυπήσει σε ένα λεπτό, γι' αυτό τελειώστε την πρόταση που γράφετε και αφήστε τα στυλό σας κάτω». Ο κύριος Ρόλινς τακτοποιούσε χαρτιά πάνω στο γραφείο του ενώ περίμενε να τραβήξει την προσοχή όλων των παιδιών.

Έπειτα από μια στιγμή, χτύπησε το κουδούνι για το επόμενο μάθημα. Ο κύριος Ρόλινς φώναξε για να ακουστεί πάνω από τον θόρυβο που έκαναν οι καρέκλες καθώς γδέρνονταν στο πάτωμα.

«Βάλτε τις καρέκλες σας πίσω από τα θρανία σας και μην ξεχάσετε τις εργασίες σας. Α, και πρέπει να πάρετε ο καθένας από ένα γράμμα στο σπίτι για να το δώσετε στους γονείς σας. Παρακαλώ, πάρτε από έναν φάκελο καθώς θα βγαίνετε από την τάξη».

«Τι είναι αυτό;» μουρμούρισε η Μάντι καθώς παίρναμε τα γράμματά μας. Οι φάκελοι ήταν σφραγισμένοι κι έτσι δεν μπορούσαμε να δούμε τι υπήρχε μέσα. Στο μπροστινό μέρος απλώς έγραφε: «Για τους γονείς των παιδιών της πρώτης τάξης του Γυμνασίου Μπράιτπορτ». Στο πίσω μέρος ήταν τυπωμένη η πρόταση: «Μια συναρπαστική πρόσκληση από το Νησί των Πέντε Κόλπων!»

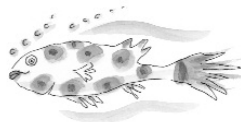
Καθώς διάβαζα τις λέξεις, είχα μια παράξενη αίσθηση μέσα μου – κάτι που έμοιαζε με μια ουρά που τινάζοταν μέσα στο στομάχι μου.

Όταν επρόκειτο για νησιά, είχα ανάμεικτα συναισθήματα.

Από την άλλη, ένα νησί, εξ ορισμού, περιβάλλεται από θάλασσα – πράγμα που προφανώς είναι υπέροχο, καθώς γενικά σημαίνει πολλές ευκαιρίες για το κομμάτι του εαυτού μου που είναι γοργόνα να βγει και να εξερευνήσει τον ωκεανό. Από την άλλη, είχα κάποιες από τις χειρότερες εμπειρίες της ζωής μου σε ένα νησί, μεταξύ των οποίων το ότι παραλίγο να με λιώσει ένα θαλάσσιο τέρας – πράγμα που δεν είναι και τόσο διασκεδαστικό.

«Το Νησί των Πέντε Κόλπων», διάβασε φωναχτά η Μάντι. «Ωραίο ακούγεται».

Και καθώς έβαζα το γράμμα μου στην τσέπη μου, έπρεπε να συμφωνήσω κι εγώ. Το θετικό σε όλα αυτά ήταν ότι το Νησί των Πέντε Κόλπων ακουγόταν πολύ ωραίο.

Ξέχασα το γράμμα για την υπόλοιπη μέρα. Το θυμήθηκα μόνο όταν γύρισα σπίτι και άδειασα την τσάντα μου.

«Α, μαμά, μπαμπά, αυτό είναι για εσάς», είπα δίνοντάς το στη μαμά.

Η μαμά πήρε το γράμμα και έπιασε τα γυαλιά της καθώς το κεφάλι του μπαμπά ξεπρόβαλε κάτω από το κατάστρωμα.

Μένουμε σε ένα σκάφος που είναι δεμένο στο λιμάνι του Μπράιτπορτ. Είναι ένα όμορφο παλιό πλοίο που έχει προσαρμοστεί ειδικά ώστε να μπορούν να ζουν μέσα τόσο γοργονάνθρωποι όσο και άνθρωποι.

«Γεια σου, πιτσιρίκι, πώς πήγε το σχολείο;» ρώτησε ο μπαμπάς, τινάζοντας τα βρεγμένα μαλλιά από το πρόσωπό του και χαμογελώντας μου. Έβγαλα τα παπούτσια και τις κάλτσες μου και κάθισα στην άκρη του κενού στο πάτωμα, με τα πόδια μου να κρέμονται στο νερό· μόνο τα δάχτυλά μου, για να μη μεταμορφωθούν τα πόδια μου σε ουρά. Η καινούργια μας συμφωνία ήταν ότι πριν μπω στο νερό έπρεπε πρώτα να κάνω τις εργασίες μου.

Σήκωσα τους ώμους μου.

«Καλά». Ένευσα προς το τραπέζι, όπου η μαμά είχε ανοίξει τον φάκελο και τώρα καθόταν και διάβαζε το γράμμα. «Μας έδωσαν εκείνα».

Ο μπαμπάς κοίταξε τον φάκελο.

«Τι είναι;»

«Η τάξη της Έμιλι έχει προσκληθεί να επισκεφθεί ένα νησί στο πλαίσιο μιας εκπαιδευτικής εκδρομής για το μάθημα της γεωγραφίας στα τέλη αυτού του μήνα», απάντησε η μαμά.

Όσο μιλούσε η μαμά, εγώ άδειαζα την τσάντα μου από όλα τα σκουπίδια που είχα μαζέψει κατά τη διάρκεια της μέρας. Η καρδιά μου προσγειώθηκε

με έναν γδούπο πάνω στο τραπέζι, μαζί με το καφετί φαγωμένο μήλο μου. Επομένως, ήταν μονάχα μια εκπαιδευτική εκδρομή για το μάθημα της γεωγραφίας. Το πιο βαρετό πράγμα στον κόσμο.

«Θα μελετήσουν σπάνια πουλιά και εξωτικά φυτά και ασυνήθιστους γεωλογικούς σχηματισμούς», συνέχισε η μαμά. Μετά μας κοίταξε και πρόσθεσε: «Είναι για μια ολόκληρη εβδομάδα».

Άφησα το τετράδιο των εργασιών μου να πέσει πάνω στο τραπέζι με έναν γδούπο. Για μια ολόκληρη εβδομάδα θα μελετάμε πουλιά, φυτά και βράχια; *Αλήθεια;*

«Α, υπάρχουν και ναυάγια, καθώς και ενδιαφέρουσα θαλάσσια ζωή», συνέχισε η μαμά. «Θα οργανώσουν εκδρομές με σκάφη με γυάλινα πατώματα».

Ναυάγια και θαλάσσια ζωή; Αυτό ακουγόταν πολύ καλύτερο! Καλύτερα να ξεχάσουν όμως τις εκδρομές με σκάφη με γυάλινα πατώματα. Αν υπήρχαν ναυάγια και θαλάσσια ζωή, ήθελα να πέσω στο νερό και να τα δω από κοντά!

«Νομίζω ότι πρέπει να πάει», είπε ο μπαμπάς.

«Κι εγώ», πρόσθεσε η μαμά.

«Ναι, κι εγώ το νομίζω», συμφώνησα. Αν το παρελθόν μου με τα νησιά αποτελούσε κάποιο σημάδι –ποιος ξέρει;– ίσως να βρισκόμουν μπλεγμένη σε μια περιπέτεια όσο θα ήμουν εκεί!

Εκείνο το βράδυ, ο Ααρών κι εγώ κολυμπήσαμε μέχρι τους βράχους του Ουράνιου Τόξου για να συναντήσουμε τη Σόνα και τον Σεθ.

Ο Σεθ είναι το αγόρι της Σόνα. Δηλαδή, δεν τον έχει αποκαλέσει επισήμως αγόρι της ακόμη, αλλά ξέρω ότι θα το ήθελε. Γνωρίστηκαν το καλοκαίρι όταν μας βοήθησε να σώσουμε τον Ποσειδώνα από τον μοχθηρό δίδυμο αδελφό του. Για να τον ευχαριστήσει, ο Ποσειδώνας τον έκανε έναν από τους συμβούλους του. Είναι μόλις δεκατεσσάρων, κι έτσι είναι το πιο νεαρό γορνογοαγόρι που έχει λάβει τόσο υψηλή θέση. Όμως αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί να κάνει συχνά παρέα μαζί μας, καθώς πρέπει να βρίσκεται πάντα στη διάθεση του Ποσειδώνα. Ευτυχώς, είχε ρεπτό αυτό το απόγευμα και μπόρεσε να έρθει μαζί μας.

Καθώς κολυμπούσα για να τους συναντήσω μαζί με τον Ααρών, ξέχασα τα πάντα για το σχολείο και για τις εκπαιδευτικές εκδρομές του μαθήματος γεωγραφίας. Όταν βρισκόμουν στο νερό, όλα τ' άλλα εξαφανίζονταν. Τίποτε από όσα συνέβαιναν στο Γυμνάσιο Μπράιτπορτ δεν μπορούσε να συγκριθεί με την αίσθηση που είχα όταν έσκιζα το νερό παραβγαίνοντας με ένα κοπάδι από μικροσκοπικά, μπλε ψάρια ή όταν εκτινασσόμουν ανάμεσα σε κοράλλια και βράχια ή γλιστρούσα κατά μήκος ενός θερμού ρεύματος κρατώντας το χέρι του Ααρών.

Όταν φτάσαμε στους βράχους του Ουράνιου Τόξου, η Σόνα μας έκανε νόημα και με τράβηξε πάνω της για να με αγκαλιάσει ενθουσιασμένη. Ο Σεθ και ο

Ααρών χαιρετήθηκαν με έναν πιο αγορίστικο τρόπο – όπως, για παράδειγμα, με ένα γρύλισμα και ένα νεύμα.

«Σήμερα συνέβη το καλύτερο πράγμα. Πέθαινα για να σου το πω!» στρίγκλισε η Σόνα.

«Βγήκες πρώτη στο τεστ Ομορφιάς και Καλής Συμπεριφοράς;» μάντεψα. Το μάθημα Ομορφιάς και Καλής Συμπεριφοράς είναι το αγαπημένο της Σόνα. Μαθαίνεις πώς να κάθεται σωστά πάνω στα βράχια και να βουρτσίζεις τα μαλλιά σου ενώ τραγουδάς μελωδίες των σειρήνων με έναν τέλειο τόνο. Εγώ δεν είμαι και πολύ καλή σε αυτό. Μου θυμίζει εκείνο το παιχνίδι στο οποίο πρέπει να τρίβεις την κοιλιά σου και ταυτόχρονα να χαϊδεύεις την κορυφή του κεφαλιού σου. Ούτε σε αυτό ήμουν ποτέ καλή.

«Όχι. Δηλαδή, ναι, η αλήθεια είναι πως βγήκα πρώτη», είπε η Σόνα κοκκινίζοντας λίγο. «Όμως δεν είναι αυτό».

«Η κυρία Σαρκτέιλ φόρεσε κατά λάθος τη φούστα της ανάποδα;» ρώτησε ο Ααρών. Η κυρία Σαρκτέιλ είναι η διευθύντρια στο Σχολείο του Σίπροκ και από τότε που ντρόπιασε τον Ααρών κι εμένα μπροστά σε όλο το σχολείο επειδή είμαστε μισοί γοργονάνθρωποι δε βρίσκεται στη λίστα με τα αγαπημένα μας άτομα.

Ο Σεθ γέλασε.

«Αυτό θα ήταν αστείο», είπε.

Η Σόνα είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της.

«Θα σας πω. Είναι ένα ταξίδι σε έναν ύφαλο για το μάθημα της γεωγραφίας! Είναι σε μερικές εβδο-

μάδες. Θα μελετήσουμε ναυάγια και τη θαλάσσια ζωή και...»

«Είναι στο Νησί των Πέντε Κόλπων;» ρώτησα.

«Ναι! Πώς το ήξερες; Ρώτησα αν μπορούσες να έρθεις κι εσύ, αλλά ο κύριος Φίνσπλας είπε ότι δεν πιστεύει ότι θα σου επιτραπεί να έρθεις επειδή πρέπει να είσαι κανονική μαθήτριά στο σχολείο και...»

«Θα πάω!» στρίγκλισα.

«Και οι δύο θα πάμε», πρόσθεσε ο Ααρών.

Η Σόνα μας κοιτούσε και τους δύο.

«Θα πάτε; Μα πώς; Ο κύριος Φίνσπλας είπε...»

«Θα πάμε με το Γυμνάσιο Μπράιτπορτ. Φαντάζομαι ότι είναι την ίδια εβδομάδα!» είπα χαμογελώντας. «Θα πρέπει να έστειλαν γράμματα και στα δύο σχολεία το ίδιο διάστημα».

Η Σόνα μου ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Άψογα!» Πήδηξε τόσο ψηλά, ώστε η ουρά της βγήκε από το νερό. «Ω, θα έχει πολλή πλάκα. Ο κύριος Φίνσπλας λέει ότι το νησί έχει έναν ρηχό ύφαλο γύρω του. Υπάρχουν πολλοί εκπληκτικοί βραχώδεις σχηματισμοί, καθώς και ναυάγια και εκατοντάδες ποικιλίες ψαριών που δε βλέπεις πουθενά αλλού. Και μαντέψτε πώς πήρε το όνομά του».

Ο Ααρών έξυσε το πιγούνι του και σκυθρόπιασε, σαν να κατέβαλλε προσπάθεια να σκεφτεί.

«Χμμ, θα μαντέψω στην τύχη, αλλά μήπως το νησί έχει πέντε κόλπους;»

«Ναι!» Η Σόνα κοίταξε τον Ααρών και συνειδητοποίησε ότι γελούσε. «Ω», είπε τινάζοντάς του νερό. «Εντάξει, ίσως αυτό να ήταν προφανές».

«Ακούγεται άψογο», είπε ο Σεθ με ένα συνεσταλμένο χαμόγελο. Δε μου φαινόταν το είδος του αγοριού που θα χρησιμοποιούσε την αγαπημένη λέξη της Σόνα, «άψογο», για να περιγράψει κάτι διασκεδαστικό. Φαντάστηκα ότι αυτό σήμαινε ότι ήταν σίγουρα το αγόρι της. «Μακάρι να μπορούσα να έρθω μαζί σας».

«Ίσως να μπορείς να ζητήσεις από τον Ποσειδώνα μερικές μέρες ρεπό», πρότεινε ο Ααρών.

«Αυτό θα ήταν σούπερ άψογο!» αναφώνησε η Σόνα, χτυπώντας παλαμάκια με τέτοιο ενθουσιασμό, ώστε τίναξε νερό στο πρόσωπό μου. Μετά έγινε κόκκινη σαν λυθρίνι και προσπάθησε –αργοπορημένα– να δείχνει αδιάφορη. «Εννοώ, ξέρεις, αν το θέλεις κι εσύ», πρόσθεσε σηκώνοντας τους ώμους της.

Ο Σεθ χαμογέλασε.

«Θα το ήθελα πολύ», είπε. «Θα προσπαθήσω. Ξέρετε τον Ποσειδώνα όμως».

Α, ναι. Εγώ τον ήξερα τον Ποσειδώνα. Ίσως καλύτερα από τον καθέναν τους. Ο βασιλιάς όλων των ωκεανών δεν ήταν κάποιος με τον οποίο θα ήθελες να τα βάλεις ή κάποιος που έκανε χάρες εύκολα. Έχω γίνει αρκετές φορές το αντικείμενο της οργής του ώστε να το ξέρω.

«Θα κάνω μια προσπάθεια», είπε ξανά ο Σεθ. Μετά άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το χέρι της Σόνα. «Θα ήταν υπέροχο να περάσω την εβδομάδα μαζί σας».

Η Σόνα ακτινοβολούσε τόσο έντονα όσο οι πολύχρωμοι βράχοι πίσω της.

«Ελάτε», είπε και απομακρύνθηκε κολυμπώντας – φαντάζομαι πριν μπορέσει να δει ο Σεθ ότι το πρόσωπό της είχε γίνει ακόμη πιο κόκκινο. «Πάμε στην παιδική χαρά. Βρήκα ένα δίχτυ να επιπλέει προχθές και άρχισα να φτιάχνω ένα τραμπολίνο».

Ακολουθήσαμε τη Σόνα μέσα στο νερό. Καθώς κολυμπούσα, σκεφτόμουν το επερχόμενο ταξίδι. Ανυπομονούσα να περάσω μια απλή εβδομάδα μακριά με τους φίλους μου, χωρίς δράματα. Χωρίς παγωμένους ανθρώπους. Χωρίς θαλάσσια τέρατα. Χωρίς φυλακές που να φρουρούνται από σφυροκέφαλους καρχαρίες. Μονάχα μια ωραία, απλή εβδομάδα – ίσως με μια μικροσκοπική περιπέτεια, ώστε να γίνει λίγο συναρπαστική.

Ό,τι άλλο κι αν συνέβαινε, ήμουν αποφασισμένη ότι το ταξίδι μου στο Νησί των Πέντε Κόλπων δε θα περιλάμβανε τίποτα παράξενο και τρομακτικό.

Όχι ότι ήταν στο χέρι μου, φυσικά.

2

Ο Σεπτέμβριος πέρασε γρήγορα και χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα να ετοιμάζω τη βαλίτσα μου για να συναντήσω τους συμμαθητές μου στον παραλιακό πεζόδρομο. Ήταν Σάββατο πρωί και ένα λεωφορείο θα μας έπαιρνε το μεσημέρι για να ξεκινήσουμε το τεράστιο ταξίδι μας. Μια πεντάωρη διαδρομή οδικώς κατά μήκος της ακτής και ένα τετράωρο πέρασμα με πλοίο προς το Νησί των Πέντε Κόλπων. Με λίγη τύχη, θα φτάναμε πριν νυχτώσει.

Στρίμωξα και τα τελευταία μου πράγματα μέσα στη βαλίτσα μου και έκλεισα το φερμουάρ.

«Πήρες όλα τα βιβλία γεωγραφίας και τα κιάλια σου για τα πουλιά, έτσι;» ρώτησε η μαμά.

«Ναι, μαμά».

«Και τα διαγράμματα που σου έδωσα για να ανα-

γνωρίζεις και να καταγράφεις όλα τα ψάρια;» πρόσθεσε ο μπαμπάς.

«Ναι».

Η μαμά άνοιξε την αγκαλιά της.

«Θα μου λείψεις, μπιζελάκι», είπε καθώς την αγκάλιαζα.

Ο μπαμπάς έγειρε πάνω από την καταπακτή και τέντωσε το σώμα του για να με φιλήσει στο μάγουλο.

«Κι εμένα, πιτσιρίκι».

Δεν ήμουν σίγουρη ότι θα έπρεπε να συνεχίσουν να με αποκαλούν *μπιζελάκι* και *πιτσιρίκι* τώρα που έγινα δεκατριών, αλλά μιας και θα τους άφηνα για μια εβδομάδα, και επειδή όσες φορές τούς άφησα πρόσφατα η ζωή μου κινδύνεψε, είτε από ένα κράκεν είτε από έναν μοχθηρό άντρα από πάγο είτε από μια αρχαία κατάρρα, αποφάσισα να τους τη χαρίσω.

Με τη βάλιτσα μου στο χέρι, κατέβηκα από το σκάφος και διέσχισα την ξύλινη προβλήτα που οδηγούσε στην αποβάθρα.

«Έμιλι!» φώναξε μια φωνή από κάπου μπροστά μου.

Ήταν η Μάντι. Της έκανα νόημα.

«Περίμένέ με!»

Καθώς ανεβαίναμε την προβλήτα, είδα την ομάδα των παιδιών να περιμένουν. Ήμασταν μόνο δώδεκα σε αυτό το ταξίδι· δεν είχαν επιλέξει όλοι να έρθουν. Και άλλα τόσα άτομα περίπου θα έρχονταν από το Σίπροκ. Επίσης θα υπήρχε ένας δάσκαλος από το κάθε σχολείο.

Με διαπέρασε ένα ρίγος ενθουσιασμού. Μας είχαν δώσει άλλο ένα γράμμα την περασμένη εβδομάδα, στο οποίο μας έλεγαν τι να περιμένουμε. Ήταν από κάποια που ονομαζόταν Λουένα Γουότερς. Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν ανέκδοτο. Θέλω να πω, είναι υπεύθυνη ενός νησιού και τη λένε Γουότερς;* Θα ήταν σαν να ονομαζόταν μια δασκάλα μαθηματικών κυρία Πολλαπλασιασμού. Αλλά, όπως αποδείχτηκε, ήταν πραγματικό.

Το γράμμα της Λουένα έλεγε ότι εκείνη και ο άντρας της, ο Λάιλ, φροντίζουν το νησί. Δε ζει κανείς εκεί εκτός από εκείνους – είναι από εκείνα τα μέρη που έχουν παραμείνει ελεύθερα από την ανθρωπινή παρέμβαση, έτσι ώστε να μπορέσουν να προστατέψουν όλες τις ποικιλίες των ζώων και των πουλιών που ζουν εκεί. Η δουλειά τους είναι να το κρατήσουν έτσι και να εκπαιδεύσουν τον κόσμο για όλα τα πράγματα που προστατεύουν.

Η Λουένα είπε ότι θα οργάνωνε παιχνίδια και ταξίδια και θα διασκεδάζαμε πολύ, ενώ επίσης θα μαθαίναμε περισσότερη γεωγραφία από όση θα μπορούσες να μάθεις ποτέ μέσα σε μια τάξη. Είχε γράψει και στο Σχολείο Σίπροκ. Η Σόνα μου έδειξε το γράμμα της. Περιλάμβανε πληροφορίες για ξεναγήσεις σε ναυάγια και εξορμήσεις σε υποβρύχια αξιοθέατα που δεν έχει δει σχεδόν κανένας.

Και στα δύο γράμματα έλεγαν πόσο περήφανοι ήταν που θα φιλοξενούσαν το πρώτο κοινό ταξίδι

* Από την αγγλική λέξη water, που σημαίνει νερό. (Σ.τ.Μ.)

ανάμεσα σε ένα σχολείο ανθρώπων και σε ένα σχολείο γοργόνων.

Ανυπομονούσα να πάω εκεί.

«Λοιπόν, πρώτη γυμνασίου, ακούστε προσεκτικά», φώναξε η δεσποινίς Πλατ, η καθηγήτριά μας στη γεωγραφία, για ν' ακουστεί πάνω από το πανδαιμόνιο καθώς το πλοίο έμπαινε στο Νησί των Πέντε Κόλπων. Ταξιδεύαμε όλη τη μέρα και ήμασταν πολύ κουρασμένοι, αλλά ο θόρυβος που έκαναν οι άγκυρες καθώς τρίβονταν πάνω σε μέταλλο και οι μηχανές που άλλαζαν ταχύτητα καθώς δέναμε στο λιμάνι ήταν αρκετά για να ξυπνήσουν τον ενθουσιασμό μας.

Από το μπροστινό κατάστρωμα του πλοίου, κοίταζα το λυκόφως λίγο πριν νυχτώσει για να προσπαθήσω να πάρω μια πρώτη ιδέα από το νησί.

«Όταν φτάσουμε, θα μας υποδεχτούν ο κύριος και η κυρία Γουότερς. Σας παρακαλώ, να επιδείξετε την καλύτερή σας συμπεριφορά. Δούλεψαν πολύ σκληρά για να σας προσφέρουν μια συναρπαστική εβδομάδα και μας υποσχέθηκαν μια υπέροχη υποδοχή, επομένως μπορούμε να φροντίσουμε να τους δείχνουμε όλοι απόλυτο σεβασμό συνέχεια».

Με μια φωνή απαντήσαμε: «Μάλιστα, δεσποινίς Πλατ», καθώς αλληλοσπρωχνόμασταν για να φτάσουμε στο μπροστινό μέρος του πλοίου. Ήθελα να

πηδήξω από το πλοίο και να φτάσω στην ακτή κολυμπώντας – όμως κάτι μου έλεγε ότι ίσως αυτό να μην ταίριαζε με την υπόσχεση της «καλύτερης συμπεριφοράς», γι' αυτό στεκόμουν και κοιτούσα μαζί με όλους τους άλλους.

Τελικά οι μηχανές του πλοίου έσβησαν, η σκάλα του στο μπροστινό μέρος σηκώθηκε και μας οδήγησαν στο μισοσκόταδο του λιμανιού του Νησιού των Πέντε Κόλπων – αν και ήταν μάλλον υπερβολικό να χαρακτηρίσει κανείς ως λιμάνι κάτι που φαινόταν να αποτελείται από μια προβλήτα η οποία ίσα που χωρούσε το μήκος του πλοίου μας, μια μικρή παραλία καλυμμένη με πέτρες και πεταμένα φύκια και μια δυο βάρκες με κουπιά δεμένες σε μεγάλες στρογγυλές σημαδούρες στην άλλη άκρη της παραλίας. Άραγε αυτός να ήταν ένας από τους υπέροχους πέντε κόλπους;

«Χμμμ. Μάλιστα. Λοιπόν», μουρμούρισε η δεσποινίς Πλατ, καθώς έβγαζε έναν φάκελο από την τσάντα της και άρχισε να ξεφυλλίζει χαρτιά. «Η κυρία Γουότερς είπε ότι θα μας συναντούσε εδώ».

Κοιτάξαμε όλοι μέσα στο μισοσκόταδο. Δεν υπήρχε κανείς τριγύρω και ούτε και κάποιο σημάδι ότι είχε βρεθεί κάποιος εδώ τον τελευταίο καιρό. Μονάχα εμείς, η παραλία και τα απαλά κύματα που έγλειφαν μαλακά τον βραχώδη κόλπο. Περιπλανήθηκα ως την άκρη του νερού. Οι πέτρες κροτάλιζαν καθώς ερχόταν ένα κύμα και σύριζαν καθώς υποχωρούσε.

Στην άλλη άκρη του κόλπου, η δεσποινίς Πλατ πήγαινε πότε προς τα εδώ και πότε προς τα εκεί,

ανεμίζοντας τα χέρια της και ελέγχοντας το κινητό της για σήμα.

«Τι λες να συμβαίνει;» Ο Ααρών βρέθηκε δίπλα μου.

«Δεν έχω ιδέα. Ίσως να μας ξέχασαν». Μείναμε σιωπηλοί για ένα λεπτό, μαγεμένοι από τον ρυθμό και τη μελωδία των κυμάτων.

Η Μάντι ήρθε κοντά μας.

«Η δεσποινίς Πλατ μιλάει με κάποιον τώρα. Νομίζω ότι έρχονται».

Έπειτα από μερικά λεπτά, μια σκιά εμφανίστηκε στην παραλία. Καθώς η σκιά πλησίαζε, μπορούσα να δω ότι ήταν ένας ψηλός άντρας, αρκετά λεπτός, με κυματιστά μαλλιά που τινάζονταν γύρω από το κεφάλι του καθώς έτρεχε προς το μέρος μας. Το πουκάμισό του μισοκρεμόταν έξω από το παντελόνι του και το πρόσωπό του ήταν καλυμμένο με σκούρα γένια μερικών ημερών.

«Χαίρομαι που βλέπω ότι έκανε μια προσπάθεια για χάρη μας», μουρμούρισε η Μάντι.

Ο άντρας κατευθύνθηκε προς τη δεσποινίδα Πλατ.

«Λυπάμαι που σας άφησα να περιμένετε, κυρία... εεε...»

«Δεσποινίς Πλατ», είπε η δεσποινίς Πλατ, τείνοντάς του το χέρι της σε μια χειραψία. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Τώρα είστε εδώ».

«Ναι, ναι, φυσικά», είπε ο άντρας. Γύρισε για να ανέβει ξανά την παραλία και μας έκανε νόημα να ακολουθήσουμε. «Λοιπόν, είμαι ο Λάιλ. Η γυναίκα μου είναι, εε... κοιτάξτε, συγγνώμη που σας αφήσα-

με να περιμένετε. Τέλος πάντων, ελάτε, λοιπόν. Θα σας πάω στον ξενώνα σας».

Για να το θέσω ευγενικά, ο άντρας έδειχνε τελείως αδαής. Δε μας είπε τίποτα για την εβδομάδα που μας περίμενε ούτε μας ρώτησε αν είχαμε καλό ταξίδι ή οτιδήποτε άλλο. Δε μιλούσε. Απλώς περπατούσε και εμείς ακολουθούσαμε, σέρνοντας τα πόδια μας πάνω στην άμμο με τις βαλίτσες μας, και ανεβήκαμε την πλαγιά ως την κορυφή που μας έβγαλε σε ένα μονοπάτι μέσα από ένα μικρό δάσος. Για μερικά λεπτά, ανάμεσα στα δέντρα ήταν κυριολεκτικά θεοσκοτεινά.

«Να προσέχετε εδώ μέσα· είναι πολύ σκοτεινά», φώναξε η δεσποινίς Πλατ προς τα πίσω, επισημαίνοντας το προφανές. «Να κοιτάζετε το άτομο που βρίσκεται μπροστά σας και μείνετε ο ένας κοντά στον άλλον».

Ο Ααρών πήρε το χέρι μου καθώς περπατούσαμε.

«Οποιαδήποτε δικαιολογία», ψιθύρισα. Όχι ότι με πείραζε.

Το μονοπάτι μέσα από το δάσος οδηγούσε σε έναν χωμάτινο δρόμο με δύο σπίτια. Το ένα στα αριστερά του δρόμου και το άλλο πιο πάνω στα δεξιά.

«Αυτός είναι ο κεντρικός δρόμος του νησιού», είπε ο Λάιλ. «Και αυτός είναι ο ξενώνας σας», πρόσθεσε, δείχνοντας το σπίτι στ' αριστερά μας. Όταν φτάσαμε στην πόρτα, έψαξε μέσα στην τσέπη του για το κλειδί και μας άνοιξε να μπούμε. «Έχετε φάει;» ρώτησε.

«Ναι, ευχαριστούμε», απάντησε η δεσποινίς Πλατ. «Δειπνήσαμε στο πλοίο».

«Ωραία». Ψαχουλεύοντας στον τοίχο για να βρει τον διακόπτη για το φως, ο Λάιλ έγνεψε προς τον διάδρομο. «Οι τουαλέτες είναι εκεί κάτω. Η κουζίνα είναι τέρμα κάτω και πίσω από τη γωνία. Το καθιστικό είναι το αμέσως επόμενο δωμάτιο», είπε βιαστικά. «Όλες οι κρεβατοκάμαρες είναι επάνω. Τα αγόρια στα δωμάτια αριστερά, τα κορίτσια στα δεξιά. Το δωμάτιο της δασκάλας είναι στο τέλος. Σαν στο σπίτι σας. Έχετε ερωτήσεις;»

Απομείναμε να τον κοιτάζουμε. Αυτό ήταν; Αυτή ήταν η «υπέροχη υποδοχή μας»;

Η δεσποινίς Πλατ συνήλθε.

«Εε... Τι ώρα θα θέλατε να μας συναντήσετε το πρωί;»

«Να σας συναντήσω;» απάντησε ο Λάιλ. Είχε σχεδόν βγει από την πόρτα.

«Ναι, για τη... μια στιγμή...» Η δεσποινίς Πλατ έψαξε μέσα στην τσάντα της κι έβγαλε ένα φύλλο χαρτί. «Για την ξενάγησή μας στο νησί και την επίσημη ενημέρωσή μας», είπε, δίνοντας το χαρτί στον Λάιλ.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, το πρόσωπό του μαλάκωσε σε ένα απαλό χαμόγελο.

«Η Λουούνα και οι περίεργοι τίτλοι της. Θέλει πάντα να εντυπωσιάζει», είπε, σχεδόν σαν να μονολογούσε. Έδωσε το χαρτί ξανά στη δεσποινίδα Πλατ. «Κοιτάξτε, λυπάμαι που δεν είχατε την υποδοχή που περιμένατε», είπε. «Τα πράγματα ήταν λίγο... λοιπόν, κοιτάξτε, θα τα τακτοποιήσουμε όλα το πρωί, εντάξει; Θα έρθω στις εννιά και θα μαζευτού-

με όλοι μαζί στο καθιστικό και θα ξεκινήσουμε από εκεί. Συμφωνείτε;»

«Υποθέτω πως ναι», απάντησε σφιγμένα η δεσποινίς Πλατ.

«Δεν έχουμε και άλλη επιλογή, σωστά;» ψιθύρισε η Μάντι στο αυτί μου.

«Εντάξει, λοιπόν. Καλό σας βράδυ», είπε ο Λάιλ και με αυτό μας άφησε να στεκόμαστε στον διάδρομο και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Η δεσποινίς Πλατ χρειάστηκε μια στιγμή για να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της και να πάρει ξανά τον συνηθισμένο τόνο της δασκάλας.

«Εντάξει, παιδιά, ας τακτοποιηθούμε. Ανεβάστε τα πράγματά σας στις κρεβατοκάμαρες και θα συναντηθούμε στο καθιστικό για ζεστή σοκολάτα σε δέκα λεπτά. Πώς σας φαίνεται αυτό;»

Μου φαινόταν υπέροχο. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν εξελίχθηκε και τόσο καλά. Πρώτον, όλα τα κρεβάτια ήταν άστρωτα και περάσαμε δεκαπέντε λεπτά ψάχνοντας όλα τα δωμάτια και τα ντουλάπια για σεντόνια και παπλώματα.

Μισή ώρα αργότερα, αφού είχαμε στρώσει τα κρεβάτια, ήμασταν πανέτοιμοι για μια κούπα κακάο με ζεστό γάλα. Όμως δεν υπήρχε κακάο. Ούτε γάλα.

Η δεσποινίς Πλατ αναστέναξε καθώς στερέωσε μια τούφα στην αλογοουρά της.

«Νομίζω ότι πρέπει να πέσουμε για ύπνο», είπε. «Είμαι σίγουρη ότι όλα θα μας φαίνονται πολύ καλύτερα έπειτα από έναν καλό ύπνο. Βάλτε τα ξυπνη-

τήρια σας, παιδιά. Στις οχτώμισι θέλω να σας δω όλους εδώ κάτω για πρωινό».

Πρωινό; Χωρίς γάλα;

«Είμαι σίγουρη ότι κάτι θα έχουν φροντίσει για εμάς ως τότε», πρόσθεσε γρήγορα.

Κατευθυνθήκαμε στα δωμάτιά μας και είπαμε καληνύχτα.

«Όνειρα γλυκά», ψιθύρισε ο Ααρών καθώς χωρίσαμε στον διάδρομο. Ήθελα να του δώσω ένα φιλί, όμως ήταν και οι άλλοι τριγύρω και θα μας κορόιδευαν, γι' αυτό συμβιβάστηκα με ένα γρήγορο χαμόγελο και ένα «Καληνύχτα, όνειρα γλυκά».

Έπειτα από πέντε λεπτά, ήμουν στο κρεβάτι και κοιμόμουν βαθιά. Ήταν μια κουραστική μέρα.

Ο Λάιλ έδειχνε λίγο πιο συγκροτημένος το επόμενο πρωί. Ήταν εκεί στις εννιά, όπως είχε πει. Μάλιστα, είχε καταφέρει να βρει λίγο γάλα και ψωμί για εμάς. Δεν είχε βούτυρο, αλλά είχαμε μαρμελάδα και άλειμμα σοκολάτας, καθώς και μισό κουτί δημητριακά για να μοιραστούμε. Μιλούσε όσο τελειώναμε το πρωινό μας.

«Ελπίζω να κοιμηθήκατε όλοι καλά», άρχισε. «Πρώτα απ' όλα, επιτρέψτε μου να ζητήσω ξανά συγγνώμη για τη μάλλον ανοργάνωτη υποδοχή χθες βράδυ. Δεν υποδεχόμαστε έτσι τους επισκέπτες μας συνή-

θως. Το θέμα είναι ότι... εε...» Έκανε μια παύση και απέστρεψε το βλέμμα του. Μετά κούνησε το κεφάλι του. «Βλέπετε, η γυναίκα μου οργανώνει αυτά τα ταξίδια και, δυστυχώς, είναι, εε... έπρεπε να φύγει».

«Η Λουένα δεν είναι εδώ;» τον διέκοψε η δεσποινίς Πλατ.

«Εε, όχι. Λέει ότι λυπάται πολύ και...»

«Μα εκείνη οργάνωσε τα πάντα».

Ο Λάιλ συνοφρυώθηκε.

«Ναι. Το ξέρω».

«Είπε ότι θα μας επέβλεπε προσωπικά, θα μας ξεναγούσε, θα μας έδινε παιχνίδια να παίξουμε, θα έωννε τις δύο τάξεις». Η δεσποινίς Πλατ άρχισε να φάχνει ξανά μέσα στην τσάντα της.

«Κοιτάξτε, δεν υπάρχει λόγος γι' αυτό». Ο Λάιλ ένευσε προς τα χαρτιά της με μια απαξιωτική κίνηση του χεριού του σαν να έδιωχνε μια σφήκα. «Ξέρω ότι δεν είναι ακριβώς αυτό που περιμένατε, αλλά θα πρέπει να αρκεστείτε σε αυτό. Λυπάμαι. Ήταν... ήταν αναπόφευκτο». Τα μάτια του έδειχναν σκοτεινά καθώς μιλούσε και η φωνή του είχε γίνει λίγο πιο οξεία. Τι συνέβαινε εδώ; Τι είχε συμβεί στη Λουένα;

Η δεσποινίς Πλατ έβαλε τα χαρτιά της ξανά στην τσάντα της και ίσιωσε το σώμα της.

«Εντάξει, λοιπόν», είπε σφιγμένα. «Τι θα κάνουν τα παιδιά μου σήμερα; Η Λουένα είπε ότι θα γινόταν μια ξενάγηση του νησιού σήμερα το πρωί και το απόγευμα θα ακολουθούσε ένα κυνήγι θησαυρού».

«Ναι, εντάξει. Θα τα κανονίσω όλα», είπε ο Λάιλ.

«Με βραβεία», πρόσθεσε αυστηρά η δεσποινίς Πλατ.

«Μην ανησυχείτε. Θα βρω μερικά βραβεία».

Η δεσποινίς Πλατ έσφιξε λίγο περισσότερο την αλογοουρά της.

«Εντάξει, λοιπόν», είπε υποχωρώντας. «Όλα αυτά θα είναι αρκετά».

Κατάπια την μπουκιά της φρυγανιάς μου και σήκωσα το χέρι μου.

«Ναι, Έμιλι;»

«Ξέρουμε πότε θα φτάσει το Σίπροκ;» ρώτησα. Η κυρία Σαρκτέιλ δεν τους είχε αφήσει να χάσουν τα σαββατιάτικα μαθήματά τους, γι' αυτό θα έρχονταν σήμερα. Η Σόνα είχε πει ότι θα κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής με κάποιο θαλάσσιο μέσο μεταφοράς και θα κολυμπούσαν για το τελευταίο κομμάτι. Ήθελα να τους συναντήσω όταν θα έφταναν.

«Νομίζω ότι θα φτάσουν αργά το απόγευμα ή νωρίς το βράδυ», απάντησε ο Λάιλ. «Όταν σας άφησα χθες το βράδυ, πήγα σπίτι και ξέθαψα τα περισσότερα χαρτιά με το πρόγραμμά σας για όλη την εβδομάδα. Ας ελπίσουμε ότι η υπόλοιπη θα κυλήσει ομαλά σαν ένα απαλό κύμα πάνω στα βότσαλα». Προσπάθησε να χαμογελάσει. Οι γωνίες του στόματός του σηκώθηκαν ελάχιστα. Έδειχνε αρκετά καλός όταν χαμογελούσε. Καλός, αλλά όχι χαρούμενος. Το χαμόγελο σίγουρα ούτε που πλησίαζε τα μάτια του.

«Θα μπορέσουμε να έχουμε την ξενάγηση στο νησί και την επίσημη ενημέρωσή μας όπως μας υποσχεθήκατε;» τον ρώτησε η δεσποινίς Πλατ.

Ο Λάιλ ένευσε.

«Ναι, φυσικά».

«Εντάξει, λοιπόν. Παιδιά, πηγαίνετε να ετοιμαστείτε και θα συναντηθούμε εδώ σε δεκαπέντε λεπτά. Ας ξεκινήσουμε αυτή την εκδρομή, εντάξει;»

Καθώς βούρτσιζα τα δόντια μου, χτένιζα τα μαλλιά μου, άρπαξα τα παπούτσια και το παλτό μου και κατέβηκα βιαστικά τη σκάλα, δεν μπορούσα παρά ν' αναρωτιέμαι τι μας επιφύλασσε αυτή η εβδομάδα.

Αν ήταν και το υπόλοιπο νησί το ίδιο μυστηριώδες και αλλόκοτο όσο ο Λάιλ, ένα ήταν σίγουρο: δεν υπήρχε περίπτωση αυτή η εκπαιδευτική εκδρομή να ήταν τόσο βαρετή όσο το ψωμί χωρίς βούτυρο.

Μια εκδρομή σ' ένα μυστηριώδες νησί
μετατρέπεται ξαφνικά σε περιπέτεια όταν
η Έμιλι και ο Ααρών ανακαλύπτουν ένα
μυστικό σημείο απ' όπου βλέπουν ένα πλοίο
φάντασμα, το οποίο δεν είναι ορατό σε κανέναν
άλλον. Αναζητώντας απαντήσεις, η Έμιλι
και οι φίλοι της έρχονται αντιμέτωποι με τον
φύλακα του νησιού, ο οποίος τους αποκαλύπτει
την απίστευτη ιστορία ενός πλοίου που έχει
παγιδευτεί ανάμεσα στη γη και στη θάλασσα,
στην ημέρα και στη νύκτα,
στη ζωή και στον θάνατο. Μόνο η Έμιλι, που
έχει την ικανότητα να μεταμορφώνεται από
γοργόνα σε άνθρωπο, μπορεί να φέρει πίσω τους
επιβάτες του πλοίου προτού καθούν για πάντα.
Θα τα καταφέρει να τους σώσει
και να γυρίσει και η ίδια στο σπίτι;

*Η έκτη περιπέτεια της Έμιλι, ακόμη
πιο επικίνδυνη και συναρπαστική...*

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-1863-6

9 786180 118636

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 18662